

ТОМИСЛАВ ЈОВАНОВИЋ

ХИЛАНДАРЈЕ

ОСТАРЕЛИ ХИЛАНДАРСКИ ГРАМАТИК

У постељи унила старост пабирчи лета
пресељена у бројаницу и квргаве прсте.

Узглавље тишти скрушену доконост.
На таваници бди незаспала молитва.

Огњица засењује очима небопарне висоте.
Омрачје старости изобрело објављену светлост.

Лествица врлина пресликала се по зиду.
На испруженом длану проклијао кеदार ливански.

Пенушају сенке по избораној несаници.
Кроз оканце дневило обасјава шкољку ћелије.

Светњаци праха нижу се по залуталој зраки.
Стакленица на полици иште нови струк босиљка.

Икону Пресвете у ниши милује срдачност кандила.
Покрај врата сандале чају исцељење ногу.

О клину висе бескорисне излизане клашње.
Водонос и рукомија точе преосталу очекиваност.

На млакој арули топе се изнова укроп и сочиво.
Трпезно било одзвања у незапочетом залагају.

У чреву срдобоља од проклете траве љуљ,
жвакане у присојима негдашње дедовине.

Зрнца сећања напајају се у распуклом нару.
По крезубљу тумара сневање о охтоподима.
На столу јабука излишно дарована од братије.

У души колебање због недовршеног писанија
и недоумевање да се које слово није сагрубило,
а стаза вишњег хођења изобилно помела.

Табаци хартије троше наум да постану књига.
Хараксало застало у неомеђеном реду.
Жижак опседа изневерену трску крај воштанице.

Вучји зуб заборављен у златозарном трновом лепку.
У мраморној чаши спекли се лазур и плаветна свила.
Мастионица узалуд преже мрку свежину мастила.

Пред очима гасне ноћ многоплетеног незаборава.
Проживљена лета паучинају се мирисом неба.

Одасвуд се чује како у пренебесним дубравним луговима
јутрењицу богосливено певају вуге, славуји и кукавице.

КАРЕЈСКИ ВИНОГРАДАР

Са Псалтиром у руци
седи Сава усред винограда
пред колибом чуварицом,

час мотрећи на Кареју
да се тиховање не помете,

час молитвом блажи птице
да му грозђе не преволе.

На ризу му слећу цврци
да се трезне жегом опијени.

Низ лозје се слива благост
разлистајног поветарца

излетелог из безазлене руке
што грозд несмотрицом иште.

САВИНА НЕЗАСИТ

Жирујући са свињама,
босоножи свети Сава
атонско оштротрпље,

опија се незасито
молитвом нечујницом
незаспалих исихаста
из пећина самотница.

У раселници душе
улови младог јелена
напојеног росом
неметежне жудње.